

Recurs introdus la 29 aprilie 2013 de Bonvecchiati Srl împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a patra) din 20 februarie 2013 în cauzele conexe T-278/00-T-280/00, T-282/00-T-286/00 și T-288/00-T-295/00, Albergo Quattro Fontane și alții/Comisia

(Cauza C-239/13 P)

(2013/C 207/37)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: Bonvecchiati Srl (reprezențanți: A. Bianchini și F. Busetto, avocați)

Celelalte părți din procedură: Comitato „Venezia vuole vivere”, Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Anularea ordonanței atacate a Tribunalului;
- admiterea pretențiilor formulate în primă instanță și, în consecință,
 - anularea, în măsura în care este rezonabil și în limitele interesului recurente, a Deciziei 2000/394/CE a Comisiei din 25 noiembrie 1999 privind măsurile de ajutor în favoarea întreprinderilor stabilite pe teritoriul Veneției și al Chioggiei, prevăzute prin Legile nr. 30/1997 și nr. 206/1995 de instituire a unor reduceri ale contribuțiilor la asigurările sociale;
 - cu titlu subsidiar, anularea deciziei menționate în măsura în care impune obligația de a recupera reducerile acordate și în măsura în care impune majorarea cuantumului acestor reduceri care trebuie recuperate cu dobânzi aferente perioadelor avute în vedere în decizie;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului se invocă nouă motive:

Primul motiv: caracterul eronat al ordonanței, pentru motivul că nu s-a ținut seama de faptul că măsurile în cauză nu confereau niciun avantaj beneficiarilor în considerarea caracterului lor compensatoriu.

Al doilea motiv: caracterul eronat al ordonanței, pentru motivul că nu s-a exclus sau cel puțin apreciat capacitatea măsurilor în cauză de a afecta concurența sau schimburile comerciale intracomunitare.

Al treilea motiv: caracterul eronat al ordonanței, pentru motivul că s-a exclus aplicabilitatea derogărilor prevăzute la articolul 87 alineatul (2) litera (b) CE [în prezent, articolul

107 alineatul (2) litera (b) TFUE] și la articolul 87 alineatul (3) litera (b) CE [în prezent, articolul 107 alineatul (3) litera (b) TFUE].

Al patrulea motiv: caracterul eronat al ordonanței, pentru motivul că s-a exclus aplicabilitatea derogărilor prevăzute la articolul 87 alineatul (3) litera (c) CE [în prezent, articolul 107 alineatul (3) litera (c) TFUE]

Al cincilea motiv: caracterul eronat al ordonanței, pentru motivul că s-a exclus aplicabilitatea derogărilor prevăzute la articolul 87 alineatul (3) literele (d) și (e) CE [în prezent, articolul 107 alineatul (3) literele (d) și (e) TFUE]

Al șaselea motiv: caracterul eronat al ordonanței, pentru motivul că s-a exclus aplicabilitatea derogărilor prevăzute la articolul 86 alineatul (2) CE [în prezent, articolul 106 alineatul (2) TFUE]

Al șaptelea motiv: caracterul eronat al ordonanței, pentru motivul că s-a exclus existența ajutorului și s-a încălcat, în consecință, articolul 88 alineatul (3) CE [în prezent, articolul 108 alineatul (3) TFUE] și a articolului 15 din Regulamentul nr. 659/1999 ⁽¹⁾.

Al optulea motiv: caracterul eronat al ordonanței, pentru motivul că s-a exclus aplicabilitatea articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999, în ceea ce privește obligația de recuperare.

Al nouălea motiv: caracterul eronat al ordonanței, pentru motivul că s-a exclus aplicabilitatea articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999, în ceea ce privește aplicarea de dobânzi.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la 29 aprilie 2013 — Commerz Nederland NV, cealaltă parte din procedură: Havenbedrijf Rotterdam NV

(Cauza C-242/13)

(2013/C 207/38)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din procedura principală

Recurentă: Commerz Nederland NV

Cealaltă parte din procedură: Havenbedrijf Rotterdam NV

Întrebările preliminare

1. Imputabilitatea în sarcina autorităților publice, necesară în vederea calificării unui ajutor drept ajutor de stat în sensul articolelor 107 TFUE și 108 TFUE, a acordării unei garanții de către o întreprindere publică este în mod necesar exclusă în cazul în care garanția, precum în speță, a fost acordată de administratorul (unic) al întreprinderii publice, care era competent din perspectiva dreptului civil, dar care a acționat în mod arbitrar, a ținut secretă în mod deliberat acordarea garanției și nu a respectat normele statutului întreprinderii publice, prin faptul că nu a solicitat acordul consiliului de supraveghere, și se poate prezuma în plus că administrația publică în cauză (în speță orașul) nu a dorit acordarea garanției?
2. În cazul în care circumstanțele menționate nu exclud în mod necesar imputabilitatea în sarcina autorităților publice, acestea trebuie să fie considerate ca fiind irelevante pentru a răspunde la întrebarea dacă acordarea garanției poate fi imputată autorităților publice sau instanța trebuie să efectueze o apreciere în lumina celorlalte indicii existente în favoarea, respectiv împotriva imputabilității în sarcina autorităților publice?

Recurs introdus la 2 mai 2013 de Manutencoop Soc. coop., fostă Manutencoop Soc. coop. r.l. și Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. r.l. împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a patra) din 20 februarie 2013 în cauzele conexe T-278/00-T-280/00, T-282/00-T-286/00 și T-288/00-T-295/00, Albergo Quattro Fontane și alții/Comisia

(Cauza C-246/13 P)

(2013/C 207/39)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurente: Manutencoop Soc. coop., fostă Manutencoop Soc. coop. r.l. și Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. r.l. (reprezentanți: A. Vianello, A. Bortoluzzi și A. Veronese, avocați)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Comitato „Venezia vuole vivere”

Concluziile recurențelor

— Anularea și/sau modificarea Ordonanței Tribunalului (Camera a patra) din 20 februarie, notificată la 25 februarie 2013, pronunțată în cauzele T-280/00 și T-285/00;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii se invocă două motive.

În primul rând, ordonanța Tribunalului ar fi afectată de o eroare de drept în aplicarea principiilor exprimate de Curtea de Justiție în Hotărârea „Comitato Venezia vuole vivere” în ceea ce privește obligația de motivare a deciziilor Comisiei în materia ajutoarelor de stat. În special, Tribunalul nu s-ar fi conformat celor statuate de Curtea de Justiție, acolo unde afirmă că decizia Comisiei „trebuie să includă în sine toate elementele esențiale pentru punerea sa în aplicare de către autoritățile naționale”. Or, deși în decizia atacată lipsesc elementele esențiale pentru punerea sa în aplicare de către autoritățile naționale, Tribunalul nu ar fi evidențiat nicio carență referitoare la metoda adoptată de Comisie în decizia în litigiu, săvârșind astfel o eroare de drept.

În al doilea rând, ordonanța Tribunalului ar fi afectată de o eroare de drept în aplicarea principiilor exprimate de Curtea de Justiție în Hotărârea „Comitato Venezia vuole vivere” în ceea ce privește repartizarea sarcinii probei în legătură cu condițiile prevăzute la articolul 107 alineatul (1) TFUE. În temeiul principiilor enunțate de Curte, în cazul recuperării ajutorului, ar revine statului membru iar nu, așadar, beneficiarului să demonstreze în fiecare caz în parte existența condițiilor prevăzute la articolul 107 alineatul (1) TFUE. Însă, în prezenta cauză, Comisia nu ar fi clarificat în decizia atacată „modalitățile” unei astfel de verificări. În consecință, nedisponând de elementele esențiale pentru a demonstra, în cazul recuperării ajutorului, dacă scutiile acordate ar constitui pentru beneficiari ajutoare de stat, Republica Italiană ar fi inversat *onus probandi*, solicitând fiecărei întreprinderi beneficiare a ajutoarelor acordate sub formă de reduceri să demonstreze că scutiile în discuție nu denaturează concurența și nici nu afectează schimburile comerciale dintre statele membre; în absența unei asemenea probe, se prezumă că scutirea acordată este în măsură să denatureze concurența și să afecteze schimburile comerciale comunitare.

Acțiune introdusă la 7 mai 2013 — Comisia Europeană/Regatul Țărilor de Jos

(Cauza C-252/13)

(2013/C 207/40)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: D. Martin și M. van Beek, agenți)

Pârât: Regatul Țărilor de Jos